

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 286

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 22 octombrie 1997

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 17 din 29 ianuarie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată.....	2-3	Decizia nr. 280 din 1 iulie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă.....	9-10
★			
Decizia nr. 300 din 1 iulie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată ...	3-4	Decizia nr. 281 din 1 iulie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă.....	10-12
★			
Decizia nr. 40 din 27 februarie 1997 privind excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330 ¹ , ale art. 330 ² , ale art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă.....	4-6	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 247 din 17 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 și a art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă	6-7	72. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind ajustarea tarifelor percepute pentru actele emise de Agenția Națională pentru Resurse Minerale în exercitarea atribuțiilor sale.....	12-14
★			
Decizia nr. 242 din 17 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă.....	7-8	DECIZII ALE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI	
★			
		Decizia nr. 71 din 24 iunie 1997 referitoare la completarea și la modificarea Deciziei Consiliului Național al Audiovizualului nr. 105 din 22 iulie 1993 pentru aprobarea Normelor obligatorii privind realizarea publicității în cadrul programelor audiovizuale, radio-difuzate sau distribuite prin cablu.....	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 17*)**

din 29 ianuarie 1994

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată

Lucian Stângu — președinte
 Mihai Constantinescu — judecător
 Florin Bucur Vasilescu — judecător
 Raul Petrescu — procuror
 Georgeta Panoviciu — magistrat-asistent

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit în cauză de către judecătorul-raportor, prevederile art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990, republicată, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată, invocată de Societatea Comercială „Comrepi” — S.A. Borzești, județul Bacău, în Dosarul nr. 153/1996 al Tribunalului Bacău.

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al prevederilor Legii nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția cu care a fost sesizată.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 22 ianuarie 1997 și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea Constituțională, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 29 ianuarie 1997, când a adoptat prezenta decizie.

Potrivit prevederilor art. 6 alin. 1 din Legea nr. 12/1990, republicată, „mărfurile sau produsele care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea vreuneia din faptele prevăzute de art. 1 lit. a), b), d), e), g) și j), dacă sunt ale contravenientului sau ale agentului economic, ca și sumele de bani și lucrurile, dobândite, în mod vădit, prin săvârșirea contravenției, se confiscă și se valorifică în condițiile legii, contravaloarea lor făcându-se venit la bugetul administrației centrale de stat”. De asemenea, potrivit prevederilor art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990, republicată, „beneficiile obținute ilicit de persoanele fizice sau juridice din activitățile prevăzute la art. 1, precum și încasările în întregime din vânzarea mărfurilor, a căror proveniență nu poate fi dovedită, se preiau ca venit la bugetul administrației centrale de stat sub forma unui impozit de 100 la sută”.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

În speță, Garda financiară Bacău, constatând, prin Procesul-verbal din 28 aprilie 1995, că Societatea Comercială „Comrepi” — S.A. Borzești, județul Bacău, a săvârșit contravenția prevăzută la art. 1 lit. e) din Legea nr. 12/1990, republicată, întrucât a efectuat acte și fapte de comerț, cu bunuri a căror proveniență nu poate fi dovedită în condițiile legii, a făcut aplicarea prevederilor art. 6 alin. 2 din lege, dispunând preluarea la bugetul administrației de stat a beneficiului ilicit, sub forma impozitului prevăzut de lege și a prețului rezultat din vânzarea mărfurilor.

Prin Încheierea din 13 mai 1996, pronunțată în Dosarul nr. 153/1996, Tribunalul Bacău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată, invocată de Societatea Comercială „Comrepi” — S.A. Borzești, județul Bacău.

Față de această situație, urmează ca excepția invocată să fie analizată numai cu privire la dispozițiile lit. e) a art. 1 din legea sus-menționată, care reglementează contravenția constatată, celelalte dispoziții ale aceluiași articol fiind deci irelevante în speță.

Prin excepția invocată se consideră că aceste prevederi sunt implicit abrogate conform art. 150 alin. (1) din Constituție, deoarece contravin dispozițiilor art. 41 alin. (7) și (8) din Constituție.

Pe fond, primul motiv de neconstituționalitate invocat, în sensul că măsura confiscării, prevăzută de art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990, republicată, este contrară prezumției constituționale prevăzute de art. 41 alin. (7), referitoare la dobândirea licită a bunurilor, nu poate fi reținut.

Exprimându-și opinia, în conformitate cu prevederile art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța apreciază excepția ca neîntemeiată, „întrucât Garda financiară Bacău, constatând săvârșirea contravenției, a aplicat măsura reparatorie, prevăzută de însuși actul normativ, care reglementează sancționarea acestei contravenții”.

În cazul de față, confiscarea nu este urmarea faptului că bunurile confiscate ar fi fost dobândite ilicit, ci că ele au rezultat din săvârșirea unei contravenții prevăzute la art. 1 lit. e) din aceeași lege, întrucât societatea comercială nu poate dovedi proveniența licită a mărfurilor vândute.

În conformitate cu prevederile art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 au fost solicitate puncte de vedere Guvernului, Senatului și Camerei Deputaților.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția invocată este neîntemeiată, deoarece dispozițiile art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990 reprezintă, pe plan legislativ, legea specială la care prevederile art. 41 alin. (8) din Constituție fac trimitere.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

Obligația de a dobândi această proveniență, potrivit art. 1 lit. e) din Legea nr. 12/1990, corespunde dispoziției de principiu prevăzute la art. 30 alin. 2 din Codul comercial, potrivit căruia comercianții sunt datori a păstra, cel puțin până la 2 ani, facturile mărfurilor cumpărate și introduse în stabilimentele lor. Este o obligație esențială pentru evitarea contrabandei și a evaziunii fiscale, îndeosebi în ce privește plata taxei pe valoarea adăugată.

Autoarea excepției nu contestă constituționalitatea prevederilor ce reglementează contravenția, ci numai a celor prevăzute de art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990, republicată, referitoare la consecințele contravenției, adică confiscarea sumelor de bani prevăzute de lege.

Față de cele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată, invocată de Societatea Comercială „Comrepi” — S.A. Borzești, județul Bacău, în Dosarul nr. 153/1996 al Tribunalului Bacău.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 29 ianuarie 1997.

PREȘEDINTE,
dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Georgeta Panovicu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 300

din 1 iulie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată

Ioan Muraru — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Nicolae Popa — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Constantin Burada — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Societatea Comercială „Comrepi” — S.A. Borzești, județul Bacău, împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 17 din 29 ianuarie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 4 iunie 1997, în lipsa părților cu care procedura de judecată a fost legal îndeplinită, concluziile reprezentantului Ministerului Public fiind consemnate în încheierea din aceeași dată. Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a încheiat pronunțarea la 11 iunie 1997 și apoi, datorită imposibilității întrunirii completului de judecată, la 17 iunie 1997, iar, în

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 17 din 29 ianuarie 1997 s-a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, republicată, invocată de Societatea Comercială „Comrepi” — S.A. Borzești, județul Bacău, în Dosarul nr. 153/1996 al Tribunalului Bacău.

În motivarea soluției s-a reținut, în esență, că măsura confiscării, prevăzută de art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990, republicată, nu contravine art. 41 alin. (7) din Constituție, fiind conformă alin. (8) din același articol, potrivit căruia bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate în condițiile legii.

Împotriva acestei decizii Societatea Comercială „Comrepi” — S.A. Borzești, județul Bacău, a declarat recurs, invocând următoarele motive:

— Curtea Constituțională a reținut greșit că, prin Procesul-verbal din 28 aprilie 1995, Garda financiară Bacău a constatat că Societatea Comercială „Comrepi” — S.A.

Borzești, județul Bacău, a săvârșit contravenția prevăzută de art. 1 lit. e) din Legea nr. 12/1990. În speță, organele de control nu au încheiat nici un proces-verbal prin care să constate contravenția și să aplice amenda. Prin procesul-verbal menționat s-a luat numai măsura de preluare a sumei de bani provenite din vânzarea bunurilor a căror proveniență nu este justificată. Or, dacă nu există infracțiune sau contravenție, nu se poate aplica nici măsura confiscării;

— prevederile art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990 sunt în contradicție cu dispozițiile art. 41 alin. (7) din Constituție, deoarece răstoarnă sarcina probei privind caracterul ilicit al averii, prevăzându-se că averea a cărei dobândire licită nu poate fi dovedită se confiscă. Astfel se suprimă o garanție constituțională a dreptului de proprietate, motiv pentru care trebuia să se constate neconstituționalitatea textului art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul judecătorului-raportor, prevederile art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990, republicată, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Astfel cum rezultă din Încheierea din 13 mai 1996 a Tribunalului Bacău, Curtea a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990, republicată, invocată de Societatea Comercială „Comrepi” — S.A. Borzești, județul Bacău, excepție respinsă prin decizia atacată.

Primul motiv de recurs privește o situație de fapt și anume că organele de control financiar nu au încheiat un proces-verbal prin care să constate contravenția și să aplice amenda, ci numai unul de preluare a sumei confiscate. În consecință, se apreciază că, neexistând o constatare legală a contravenției, nu se putea lua nici măsura

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Societatea Comercială „Comrepi” — S.A. Borzești, județul Bacău, împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 17 din 29 ianuarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 1 iulie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 40*)

din 27 februarie 1997

privind excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, ale art. 330¹, ale art. 330², ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
Nicolae Popa — judecător
Lucian Stângu — judecător
Doina Suliman — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Se constată că această situație privește însă nemijlocit modul de interpretare și aplicare a legii, nu constituționalitatea dispozițiilor legale ce reglementează confiscarea sumelor provenite din vânzarea bunurilor a căror proveniență nu este justificată. De aceea este exclusiv de competența instanțelor judecătorești de a statua dacă, în speță, se poate reține existența contravenției și deci legalitatea măsurii confiscării. Pentru aceste considerente, primul motiv de recurs nu poate fi reținut, întrucât se referă la legalitatea măsurii de confiscare și nu la constituționalitatea ei.

Nici cel de-al doilea motiv de recurs nu este întemeiat. Prin decizia recurată s-a reținut că dispozițiile art. 6 alin. 2 din Legea nr. 12/1990, republicată, sunt constituționale în raport cu dispozițiile art. 41 alin. (7) din Constituție, deoarece alin. (8) al aceluiași articol prevede, în mod expres, că bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiune ori contravenție pot fi confiscate în condițiile legii. Or, Legea nr. 12/1990, republicată, în art. 6 alin. 1 prevede că sumele de bani și lucrurile dobândite, în mod vădit, prin săvârșirea unei contravenții, în speță efectuarea de acte sau fapte de comerț cu bunuri a căror proveniență nu poate fi dovedită, se confiscă. În mod corespunzător, alin. 2 din aceeași lege reglementează preluarea la bugetul de stat a beneficiilor obținute în mod ilicit de persoanele fizice și juridice și a încasărilor din vânzarea mărfurilor a căror proveniență nu poate fi dovedită.

Prin urmare, prin textul de lege a cărui neconstituționalitate se invocă, nu se răstoarnă sarcina probei privind caracterul licit al averii, așa cum se susține de către recurentă, ci se prevede doar măsura confiscării și preluării la bugetul de stat a unor bunuri ca urmare a săvârșirii contravenției constând în nedovedirea provenienței lor de către comerciant, prevederi care sunt conforme cu art. 41 alin. (8) din Constituție.

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin încheierile din 10 decembrie 1996, 10 ianuarie 1997, 14 ianuarie 1997 și 15 ianuarie 1997, pronunțate în dosarele nr. 1.050/1996, nr. 2.234/1996, nr. 2.278/1996, nr. 236/1996, nr. 1.615/1996, nr. 3.103/1996, nr. 3.781/1995,

nr. 1.004/1996, nr. 2.372/1996, nr. 2.091/1996, nr. 2.241/1996, nr. 2.244/1996, nr. 2.281/1996, nr. 2.282/1996, nr. 2.286/1996, nr. 2.009/1996, nr. 1.964/1996, nr. 3.516/1996, nr. 711/1996 și nr. 1.961/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, invocate de Melichian Agop, Rogozea Doina Marilena, Teodam Coriolan Sorin, Baldovin Eugen Alexandra, Georgescu Marin, Stanciu Liliana, Pașcanu Mihail, Matei Lavinia, Oatu Radu Gheorghe, Popovici Petre Constantin, Boldeață Elena, Kohl Luiza Hortensia, Constantinescu Cezar, Oprescu Mihaela, Hariton Ana-Maria, Lascăr Mihail, Constantinescu Elisabeta, Popescu Octavian, Popescu Mirela, Popescu Codru-Dragomir, Ștefănescu Ortance, Ștefănescu Gheorghe, Pasculescu Maria-Dorothea, Enciu Ilie, Popescu Theodora, Stoean Toma, Niculescu Tatiana, Nicolescu Alexandra Constantina și Costache Irina Dana, reclamanti-intimați în dosarele sus-menționate.

Excepțiile formează obiectul dosarelor Curții Constituționale nr. 66C/1997, nr. 67C/1997, nr. 68C/1997, nr. 69C/1997, nr. 70C/1997, nr. 71C/1997, nr. 72C/1997, nr. 73C/1997, nr. 74C/1997, nr. 75C/1997, nr. 76C/1997, nr. 77C/1997, nr. 78C/1997, nr. 79C/1997, nr. 80C/1997, nr. 81C/1997, nr. 84C/1997, nr. 85C/1997, nr. 86C/1997 și nr. 87C/1997.

În toate excepțiile, în esență identice, se apreciază că prevederile art. 300 și următoarele din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, deoarece încalcă principiile statornicite în art. 11, art. 16, art. 20, art. 21, art. 41, art. 51, art. 128, art. 130 alin. (1), art. 131 și art. 135 din Constituție. De asemenea, se consideră că procurorul general, având posibilitatea de a declara recurs în anulare împotriva hotărârilor judecătorești, fără a se stabili un termen, se creează inechitate în raport cu ceilalți participanți la procesul civil, precum și instabilitate și incertitudine a raporturilor juridice. Totodată se susține încălcarea prevederilor art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului.

În conformitate cu prevederile art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța apreciază că excepțiile de neconstituționalitate invocate nu sunt întemeiate, dispozițiile atacate fiind constituționale.

Deoarece excepțiile de neconstituționalitate invocate se referă la aceleași dispoziții legale și pentru o mai bună administrare a justiției, Curtea dispune conexarea dosarelor nr. 67C/1997, nr. 68C/1997, nr. 69C/1997, nr. 70C/1997, nr. 71C/1997, nr. 72C/1997, nr. 73C/1997, nr. 74C/1997, nr. 75C/1997, nr. 76C/1997, nr. 77C/1997, nr. 78C/1997, nr. 79C/1997, nr. 80C/1997, nr. 81C/1997, nr. 84C/1997, nr. 85C/1997, nr. 86C/1997 și nr. 87C/1997 la Dosarul nr. 66C/1997, care a fost primul înregistrat, urmând a se pronunța asupra tuturor excepțiilor prin decizia de față.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992 reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze

Asupra constituționalității art. 330, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care, pe de o parte, s-a constatat că prevederile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar pe de altă parte, s-a admis excepția de neconstituționalitate a art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Având în vedere practica constantă a Curții Constituționale, exprimată, de exemplu, prin deciziile nr. 27 din 25 mai 1993 și nr. 36 din 5 iulie 1993, definitive prin nerecurare, potrivit cărora o excepție de neconstituționalitate respinsă poate fi reiterată de alte părți, dar soluția inițială este obligatorie, conform art. 145 alin. (2) din Constituție, dacă motivele nu sunt diferite, rezultă că excepțiile de neconstituționalitate ce au ca obiect dispozițiile art. 330, art. 330² alin. 2, art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, fiind aceleași cu cele soluționate prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996 și pentru aceleași motive, urmează, de asemenea, să fie respinse ca vădit nefondate.

Ținând seama de deciziile Curții Constituționale nr. 107 din 2 noiembrie 1994, nr. 92 din 12 octombrie 1995 și nr. 58 din 14 mai 1996, conform cărora un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, rezultă că excepțiile privind art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă urmează să fie respinse ca vădit nefondate, fiind lipsite de obiect.

În ceea ce privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că prin Legea nr. 17/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, acestea au suferit modificări.

Art. 330¹ din Codul de procedură civilă, a cărui constituționalitate a fost contestată, în noua redactare, are următorul conținut:

„Pentru motivul prevăzut la art. 330 pct. 1, recursul în anulare se poate declara în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă.

Pentru motivul prevăzut la art. 330 pct. 2, recursul în anulare se poate declara în termen de 6 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare“.

Potrivit practicii Curții, inclusiv Deciziei Plenului nr. III din 31 octombrie 1995 privind judecarea constituționalității unei dispoziții legale modificate ulterior invocării excepției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 259 din 9 noiembrie 1995, dacă textul atacat a fost între timp modificat, sesizarea rămâne valabilă numai dacă textul, în noua redactare, conservă excepția de neconstituționalitate.

Este de observat că din textul actual au fost înlăturate prevederile ce formau obiectul excepției de neconstituționalitate, deoarece recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând, ci numai în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare. Astfel motivele de neconstituționalitate invocate nu mai pot fi reținute. Rezultă din cele arătate că în urma modificării textului de lege ce face obiectul excepției de neconstituționalitate, aceasta este în prezent lipsită de obiect și trebuie respinsă ca vădit nefondate.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate invocate de Melichian Agop, Rogoza Doina Marilena, Teodam Coriolan Sorin, Baldovin Eugen Alexandra, Georgescu Marin, Stanciu Liliana, Pașcanu Mihail, Matei Lavinia, Oatu Radu Gheorghe, Popovici Petre Constantin, Boldea Elena, Kohl Luiza Hortensia, Constantinescu Cezar, Oprescu Mihaela, Hariton Ana-Maria, Lascăr Mihail, Constantinescu Elisabeta, Popescu Octavian, Popescu Mirela, Popescu Codru-Dragomir, Ștefănescu Ortance, Ștefănescu Gheorghe, Pasculescu Maria-Dorothea, Enciu Ilie, Popescu Theodora, Stoean Toma, Niculescu Tatiana, Nicolescu Alexandra Constantina și Costache Irina Dana în dosarele nr. 1.050/1996, nr. 2.234/1996, nr. 2.278/1996, nr. 236/1996, nr. 1.615/1996, nr. 3.103/1996, nr. 3.781/1995, nr. 1.004/1996, nr. 2.372/1996, nr. 2.091/1996, nr. 2.241/1996, nr. 2.244/1996, nr. 2.281/1996, nr. 2.282/1996, nr. 2.286/1996, nr. 2.009/1996, nr. 1.964/1996, nr. 3.516/1996, nr. 711/1996 și nr. 1.961/1996 ale Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privind:

1. dispozițiile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă;

2. dispozițiile art. 330¹ și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, constatând că excepțiile invocate în legătură cu aceste prevederi sunt lipsite de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 27 februarie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 247

din 17 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 și a art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Kohl Luiza Hortensia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 40 din 27 februarie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 5 iunie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 12 iunie 1997 și apoi, datorită imposibilității întrunirii completului, pentru 17 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 14 ianuarie 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 și a art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridi-

Prin Decizia nr. 40 din 27 februarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 73 din 4 iunie 1997, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996 prin care s-a statuat că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale. Cât privește excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă s-a reținut că aceasta este lipsită de obiect, ca urmare a modificării textului prin Legea nr. 17 din 17 februarie 1997.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 40 din 27 februarie 1997 a declarat recurs, în termen legal, Kohl Luiza Hortensia, cu motivarea că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă contravin Convenției europene a drepturilor omului referitoare la dreptul la un proces echitabil și principiului „egalității armelor“, în sensul că numai procurorul general poate promova recursul în anulare.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat punerea în discuție a celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Nici una dintre autoritățile menționate nu a comunicat

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Recursul declarat de Kohl Luiza Hortensia este nemotivat și urmează a fi respins.

Art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului prevede într-adevăr că orice persoană are dreptul la un proces echitabil și la examinarea cauzei sale de către un tribunal independent, în condițiile legii. Raportat la prevederile constituționale ale art. 125, art. 128 și ale art. 130, dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă nu intră în conflict cu textul citat.

Conform art. 125 alin. (3) din Constituție, competența și procedura de judecată se stabilesc prin lege, iar potrivit art. 128 din legea fundamentală, împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac în condițiile legii. Codul de procedură civilă reglementează, cu respectarea acestui cadru constituțional, condițiile în care atât părțile, cât și Ministerul Public, au acces la anumite căi de atac, inclusiv cele extraordinare.

Așa cum s-a reținut și prin Decizia Curții Constituționale nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă, publicată în

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Kohl Luiza Hortensia împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 40 din 27 februarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 17 iunie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 242

din 17 iunie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Flamaropol Teodor Havra și Flamaropol Hermina împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 142 din 20 noiembrie 1996*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 5 iunie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților interesate, și au fost consemnate în

* Decizia Curții Constituționale nr. 142 din 20 noiembrie 1996 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din

încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 12 iunie 1997 și apoi, datorită imposibilității întrunirii completului, pentru 17 iunie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 26 aprilie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Flamaropol Teodor Havra și Flamaropol Hermina.

Prin Decizia nr. 142 din 20 noiembrie 1996, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 142 din 20 noiembrie 1996 au declarat recurs, în termen legal, Flamaropol Teodor Havra și Flamaropol Hermina, cu motivarea că art. 330 din Codul de procedură civilă este neconstituțional, întrucât creează inegalitate între participanții la procesul civil, prin aceea că numai procurorului general i se permite să atace oricând o hotărâre judecătorească prin care s-au depășit limitele puterii judecătorești.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, iar Decizia nr. 142 din 20 noiembrie 1996 este legală, întrucât se fundamentează pe pre-

vederi ale unor decizii definitive și obligatorii ale Curții Constituționale.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Recursul declarat de Flamaropol Teodor Havra și Flamaropol Hermina este neîntemeiat și urmează a fi respins.

Motivul de recurs invocat privește inegalitatea creată prin art. 330 din Codul de procedură civilă, între participanții la procesul civil, prin aceea că numai procurorul general poate declara recursul în anulare.

Cu privire la acest aspect, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 11 octombrie 1996, în care se arată că recursul în anulare „nu are scopul de a favoriza pe una sau alta dintre părți, ci anularea unei hotărâri care încalcă principiile esențiale ale statului de drept, cum sunt separarea puterilor, independența și imparțialitatea judecăților“.

Potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes* și au putere numai pentru viitor. Deoarece nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea soluției, aceasta își menține valabilitatea și în această cauză.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Flamaropol Teodor Havra și Flamaropol Hermina împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 142 din 20 noiembrie 1996.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 17 iunie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 280

din 1 iulie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru — președinte
 Viorel Mihai Ciobanu — judecător
 Nicolae Popa — judecător
 Lucian Stângu — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Raul Petrescu — procuror
 Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Cărăbaș Ioan împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 17 iunie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 24 iunie 1997 și apoi, datorită imposibilității întrunirii completului, pentru 1 iulie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 25 octombrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Cărăbaș Ioan.

Prin Decizia nr. 2 din 9 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997 a declarat recurs, în termen legal, Cărăbaș Ioan, pentru următoarele motive: exercițiul căilor de atac trebuie să fie deschis în mod egal tuturor participanților la procesul civil, întrucât ei au drepturi și îndatoriri egale, în caz contrar încălcându-se art. 128 din Constituție; părțile care doresc să critice o decizie a instanțelor judecătorești au la dispoziție căi extraordinare de atac, care, absolut în toate cazurile, se pot exercita doar într-un anumit termen, în timp ce pentru recursul în anulare nu este stipulat un termen; prin recursul în anulare, procurorul general critică instanțele pentru că și-ar fi depășit atribuțiile și că ar urma să apară o lege care să soluționeze cazurile ivite în temeiul Decretului nr. 223/1974, ceea ce este permis doar în cazul în care legea este promulgată și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, în termen de cel mult 15 zile de la data încheierii ședinței de guvern, deși în prezent instanțele dispun de această competență chiar potrivit art. 4 din decret; se instituie pentru Ministerul Public o poziție privilegiată, încălcându-se astfel art. 128 din Constituție.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul apreciază că excepția de neconstituționalitate este vădit neîntemeiată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este nefondat, întrucât, cu privire la constituționalitatea art. 330 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat prin decizii definitive, care sunt obligatorii potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Senatului și Guvernului și raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Primul și ultimul motiv de recurs, care vizează aceeași poziție, pretins privilegiată, a Ministerului Public în raport cu celelalte părți din proces, încălcându-se astfel dispozițiile art. 128 din Constituție, sunt neconstituționale și urmează a fi respinse.

Art. 128 din Constituție prevede că exercitarea căilor de atac se poate realiza în condițiile prevăzute de lege. O asemenea lege este Codul de procedură civilă și nici o dispoziție constituțională nu limitează dreptul legiuitorului la o anumită reglementare a unei căi de atac, cu condiția, desigur, de a nu aduce atingere altor texte constituționale. Cât privește dreptul exclusiv al procurorului general de a declara recurs în anulare, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 130 din Constituție, care prevăd că Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept. Cele două situații prevăzute de art. 330 din Codul de procedură civilă — când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești și când s-au săvârșit infracțiuni de către judecători în legătură cu hotărârea pronunțată —, în care procurorul general poate promova recurs în anulare, relevă tocmai apărarea acestor valori fundamentale ale statului de drept.

Rezultă că, departe de a constitui un privilegiu, recursul în anulare reprezintă o modalitate legală de reparare a unor grave erori judiciare, ce se realizează printr-o autoritate publică abilitată constituțional în acest sens.

Motivul de recurs, potrivit căruia pentru recursul în anulare nu este stipulat un termen în care acesta poate fi promovat, nu poate fi reținut, deoarece acesta este un aspect ce privește art. 330¹ din Codul de procedură civilă, iar excepția de neconstituționalitate cu care Curtea a fost investită în acest dosar prin Încheierea din 10 decembrie

* Decizia Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din 20 ianuarie 1997.

1996 privește dispozițiile art. 330 din cod. Rezultă că excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă este ridicată pentru prima dată în fața Curții, în recurs.

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională hotărăște „asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor“.

Rezultă, pe cale de interpretare, că ea nu hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate direct în fața ei. Soluția contrară nu poate fi primită și pentru faptul că astfel s-ar încălca prevederile art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, în sensul că, în fața instanței judecătorești, părțile sunt în drept să dezbata excepția, depunând dovezile și probele pe care le cred de cuviință și exercitându-și astfel drepturile procesuale ce le aparțin, ca în orice cauză pendinte pe rolul unei instanțe judecătorești. În finalul acestei faze de dezbatere contradictorie, instanța însăși este obligată să-și exprime opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate și să sesizeze, prin încheiere, Curtea Constituțională. Dacă aceste reguli se referă la condițiile în care poate fi sesizată Curtea pentru judecata în fond, este limpede că ele nu pot fi eludate în cazul în care Curtea soluționează pricina în recurs. Ceea ce imperativ nu este

admisibil la judecata în fond nu poate deveni admisibil ca urmare a exercitării căii de atac a recursului.

Admiterea posibilității de a invoca excepția de neconstituționalitate pentru prima dată în recursul declarat la Curtea Constituțională ar înlesni exercitarea abuzivă a căii de atac de acela care, nesocotind legea, ar pune instanța în situația de a se pronunța în legătură cu noi probleme litigioase care nu au fost avute în vedere la judecata în fond.

În sensul celor arătate sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 97 din 24 octombrie 1995 și nr. 77 din 25 iunie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8 din 17 ianuarie 1996, și, respectiv, nr. 165 din 26 iulie 1996.

Și ultimul motiv de recurs, care privește modul în care a fost formulat recursul în anulare de către procurorul general, cu invocarea unui act normativ, Decretul nr. 223/1974, care nu mai este în vigoare, urmează a fi respins. Acest motiv de recurs privește fondul litigiului, care este de competența exclusivă a instanței judecătorești, Curtea Constituțională statuând, așa cum prevede art. 29 din regulamentul său de organizare și funcționare, numai asupra problemelor de drept.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Cărăbaș Ioan împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 1 iulie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 281

din 1 iulie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Nicolae Ponta	— judecător
Lucian Blănuș	— judecător
Victor Dan Zlatescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Teodorescu Maria Ioana împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 17 iunie 1997, în prezența recurentei, a reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat

*) Decizia Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 202 din

pronunțarea pentru 24 iunie 1997 și apoi, datorită imposibilității întrunirii completului, pentru 1 iulie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 25 octombrie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Teodorescu Maria Ioana.

Prin Decizia nr. 2 din 9 ianuarie 1997, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997 a declarat recurs, în termen legal, Teodorescu Maria Ioana, pentru următoarele motive: exercițiul căilor de atac trebuie să fie deschis în mod egal tuturor participanților la procesul civil, întrucât ei au drepturi și îndatoriri egale, în caz contrar încălcându-se art. 128 din Constituție; părțile care doresc să critice o decizie a instanțelor judecătorești au la dispoziție căi extraordinare de atac, care, absolut în toate cazurile, se pot exercita doar într-un anumit termen, în timp ce pentru recursul în anulare nu este stipulat un termen; prin recursul în anulare, procurorul general critică instanțele pentru că și-ar fi depășit atribuțiile și că ar urma să apară o lege care să soluționeze cazurile ivite în temeiul Decretului nr. 223/1974, ceea ce este profund eronat, deoarece instanțele dispun de această competență chiar potrivit art. 4 din decret; se instituie pentru Ministerul Public o poziție privilegiată, încălcându-se astfel art. 128 din Constituție.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Senatul apreciază că excepția de neconstituționalitate este vădit neîntemeiată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este nefondat, întrucât cu privire la constituționalitatea art. 330 din Codul de procedură civilă Curtea s-a pronunțat prin decizii definitive, care sunt obligatorii potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție.

Camera Deputaților nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctele de vedere ale Senatului și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile

Primul și ultimul motiv de recurs, care vizează aceeași poziție, pretins privilegiată, a Ministerului Public în raport cu celelalte părți din proces, încălcându-se astfel dispozițiile art. 128 din Constituție, sunt neconstituționale și urmează a fi respinse.

Art. 128 din Constituție prevede că exercitarea căilor de atac se poate realiza în condițiile prevăzute de lege. O asemenea lege este Codul de procedură civilă și nici o dispoziție constituțională nu limitează dreptul legiuitorului la o anumită reglementare a unei căi de atac, cu condiția, desigur, de a nu aduce atingere altor texte constituționale. Cât privește dreptul exclusiv al procurorului general de a declara recurs în anulare, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 130 din Constituție, care prevăd că Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept. Cele două situații prevăzute de art. 330 din Codul de procedură civilă — când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești și când s-au săvârșit infracțiuni de către judecători în legătură cu hotărârea pronunțată —, în care procurorul general poate promova recurs în anulare, relevă tocmai apărarea acestor valori fundamentale ale statului de drept.

Rezultă că, departe de a constitui un privilegiu, recursul în anulare reprezintă o modalitate legală de reparare a unor grave erori judiciare, ce se realizează printr-o autoritate publică abilitată constituțional în acest sens.

Motivul de recurs, potrivit căruia pentru recursul în anulare nu este stipulat un termen în care acesta poate fi promovat, nu poate fi reținut, deoarece acesta este un aspect care privește art. 330¹ din Codul de procedură civilă, iar excepția de neconstituționalitate cu care Curtea a fost investită în acest dosar prin Încheierea din 10 decembrie 1996 privește dispozițiile art. 330 din cod. Rezultă că excepția de neconstituționalitate a art. 330¹ din Codul de procedură civilă este ridicată pentru prima dată în fața Curții, în recurs.

Potrivit art. 144 lit. c) din Constituție, Curtea Constituțională hotărăște „asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea legilor și a ordonanțelor“.

Rezultă, pe cale de interpretare, că ea nu hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate direct în fața ei. Soluția contrară nu poate fi primită și pentru faptul că astfel s-ar încălca prevederile art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, în sensul că, în fața instanței judecătorești, părțile sunt în drept să dezbată excepția, depunând dovezile și probele pe care le cred de cuviință și exercitându-și astfel drepturile procesuale ce le aparțin, ca în orice cauză pendinte pe rolul unei instanțe judecătorești. În finalul acestei faze de dezbatere contradictorie, instanța însăși este obligată să-și exprime opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate și să sesizeze, prin încheiere, Curtea Constituțională. Dacă aceste reguli se referă la condițiile în care poate fi sesizată Curtea pentru judecata în fond, este limpede că ele nu pot fi eludate în cazul în care Curtea

admisibil la judecata în fond nu poate deveni admisibil ca urmare a exercitării căii de atac a recursului.

Admiterea posibilității de a invoca excepția de neconstituționalitate pentru prima dată în recursul declarat la Curtea Constituțională ar înlesni exercitarea abuzivă a căii de atac de acela care, nesocotind legea, ar pune instanța în situația de a se pronunța în legătură cu noi probleme litigioase care nu au fost avute în vedere la judecata în fond.

În sensul celor arătate sunt și deciziile Curții Constituționale nr. 97 din 24 octombrie 1995 și nr. 77 din 25 iunie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României,

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Teodorescu Maria Ioana împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 2 din 9 ianuarie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 1 iulie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

privind ajustarea tarifelor percepute pentru actele emise de Agenția Națională pentru Resurse Minerale în exercitarea atribuțiilor sale

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, având în vedere:

- prevederile art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 221/1995 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare;
- Legea petrolului nr. 134/1995;
- avizele Ministerului Finanțelor nr. 251.968/1995 și nr. 252.206/1996;
- nota de fundamentare a propunerilor de ajustare a tarifelor percepute de Agenția Națională pentru Resurse Minerale pentru actele emise privind activitatea de cercetare, omologare și exploatare a resurselor minerale, în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 221/1995 și al Deciziei primului-ministru nr. 86/1997, emite următorul ordin:

Art. 1. — Tarifele percepute de Agenția Națională pentru Resurse Minerale pentru actele emise privind activitatea de cercetare, omologare și exploatare a resurselor minerale se ajustează prin luarea în considerare a indicilor succesivi de indexare a salariilor și a ratelor lunare

ale inflației, conform situațiilor prezentate în anexele nr. 1 și 2.

Art. 2. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 3. — Prevederile prezentului ordin se aplică începând cu data de 1 noiembrie 1997.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Mihail Ianăș

București, 16 septembrie 1997.

SITUAȚIA

tarifelor ajustate în funcție de rata inflației și de indicii de indexare a salariilor

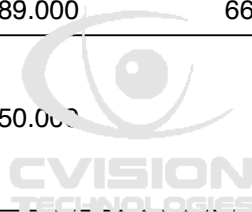
Tipul actelor:

- A. — Aviz la proiectele geologice de cercetare
 — Aviz la caietele de sarcini pentru lucrări geologice
 — Aviz pentru documentații de sistare, conservare sau abandonare a lucrărilor geologice
 — Aviz pentru lucrări geologice-tehnice
 — Aviz pentru amplasamente de obiective civile industriale
- B. — Document de omologare, urmare analizei documentațiilor de evaluare a resurselor de substanțe minerale utile
- C. — Document de atestare a capacității tehnice pentru agenții economici.

Nr. crt.	Gradul de complexitate	Tarifele aplicate		Tarifele ajustate (coeficient de ajustare k = 2,309)	
		— lei —		— lei —	
		A	B	A	B
1.	I-1/II-1/III-1	140.000	495.000	323.000	1.143.000
2.	I-1/II-1/III-2	160.000	549.000	369.000	1.268.000
3.	I-1/II-1/III-3	192.000	659.000	443.000	1.522.000
4.	I-1/II-2/III-1	160.000	549.000	369.000	1.268.000
5.	I-1/II-2/III-2	176.000	604.000	406.000	1.395.000
6.	I-1/II-2/III-3	208.000	714.000	480.000	1.649.000
7.	I-1/II-3/III-1	192.000	659.000	443.000	1.522.000
8.	I-1/II-3/III-2	187.000	643.000	432.000	1.485.000
9.	I-1/II-3/III-3	240.000	824.000	554.000	1.903.000
10.	I-2/II-1/III-1	160.000	549.000	369.000	1.268.000
11.	I-2/II-1/III-2	176.000	604.000	406.000	1.395.000
12.	I-2/II-1/III-3	208.000	714.000	480.000	1.649.000
13.	I-2/II-2/III-1	176.000	604.000	406.000	1.395.000
14.	I-2/II-2/III-2	192.000	659.000	443.000	1.522.000
15.	I-2/II-2/III-3	224.000	769.000	517.000	1.776.000
16.	I-2/II-3/III-1	208.000	714.000	480.000	1.649.000
17.	I-2/II-3/III-2	224.000	769.000	517.000	1.776.000
18.	I-2/II-3/III-3	256.000	879.000	591.000	2.030.000
19.	I-3/II-1/III-1	192.000	659.000	443.000	1.522.000
20.	I-3/II-1/III-2	208.000	714.000	480.000	1.649.000
21.	I-3/II-1/III-3	240.000	824.000	554.000	1.903.000
22.	I-3/II-2/III-1	208.000	714.000	480.000	1.649.000
23.	I-3/II-2/III-2	224.000	769.000	517.000	1.776.000
24.	I-3/II-2/III-3	256.000	876.000	591.000	2.023.000
25.	I-3/II-3/III-1	240.000	824.000	554.000	1.903.000
26.	I-3/II-3/III-2	256.000	879.000	591.000	2.030.000
27.	I-3/II-3/III-3	288.000	989.000	665.000	2.284.000
C.	Document de atestare a capacității tehnice pentru agenții economici		750.000		2.002.000

NOTĂ:

Tarifele nu sunt în lei.

SITUAȚIA

tarifelor ajustate în funcție de rata inflației și de indicii de indexare a salariilor

Tipul actelor:

Grupa I

- Aviz pentru casarea sondelor de exploatare
- Aviz pentru instituirea perimetrelor de exploatare
- Aviz pentru abandonarea de rezerve de substanțe minerale utile (cărbuni, mine-reuri, sare gemă, roci utile).

Grupa II

- Aviz la metoda de exploatare
- Aviz la modificarea preliminarului anual de exploatare.

Grupa III

- Aviz la preliminarul anual de exploatare
- Aviz la caietele de sarcini pentru lucrări de exploatare.

Grupa IV

- Aviz la documentații tehnico-economice de exploatare
- Aviz la documentații de închidere pentru unități de exploatare
- Aviz la studii de condiții industriale pentru substanțe minerale utile.

Grupa	Gradele de complexitate și coeficienții corespunzători	Tarifele aplicate — lei —	Tarife ajustate (coeficient de ajustare k=2,246)
I	1 - scăzut k = 0,75	189.000	424.000
	2 - mediu k = 1,00	252.000	566.000
	3 - ridicat k = 1,50	377.000	757.000
II	1 - scăzut k = 0,75	252.000	566.000
	2 - mediu k = 1,00	336.000	755.000
	3 - ridicat k = 1,50	503.000	1.130.000
III	1 - scăzut k = 0,75	335.000	752.000
	2 - mediu k = 1,00	446.000	1.002.000
	3 - ridicat k = 1,50	669.000	1.503.000
IV	1 - scăzut k = 0,75	503.000	1.130.000
	2 - mediu k = 1,00	671.000	1.507.000
	3 - ridicat k = 1,50	1.007.000	2.269.000

DECIZII ALE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

CONSILIUL NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI

DECIZIE

referitoare la completarea și modificarea Deciziei Consiliului Național al Audiovizualului nr. 105 din 22 iulie 1993 pentru aprobarea Normelor obligatorii privind realizarea publicității în cadrul programelor audiovizuale, radiodifuzate sau distribuite prin cablu

În scopul armonizării legislației interne cu legislația europeană în domeniul audiovizualului, în temeiul art. 32 din Legea audiovizualului nr. 48/1992 și în conformitate cu prevederile art. 29 al aceleiași legi,

Consiliul Național al Audiovizualului d e c i d e :

Art. 1. — Decizia Consiliului Național al Audiovizualului nr. 105 din 22 iulie 1993, numită în continuare *decizie*, se completează și se modifică astfel:

A. Înainte de articolul 1 din anexa la decizie — Norme generale, se introduce următorul text:

„Definiții

În scopul aplicării deciziei sunt definite:

a) *publicitate* înseamnă orice tip de anunț — difuzat contra cost sau în schimbul unei alte modalități de plată, ori difuzat în scop autopromoțional — al unei societăți comerciale sau instituții, publice sau particulare, în legătură cu o activitate comercială, o tranzacție, o afacere, o meserie sau o profesie, cu scopul promovării furnizării, contra cost, de bunuri sau servicii, inclusiv de bunuri imobiliare, drepturi sau obligații;

b) *publicitate mascată* semnifică prezentarea în cadrul programelor, prin cuvinte sau prin imagini, a produselor, serviciilor, numelui mărcii sau activităților unui producător de bunuri sau furnizor de servicii, atunci când o astfel de prezentare este făcută intenționat de postul de difuzare în scop publicitar și poate înșela publicul în legătură cu natura acestei prezentări. O asemenea prezentare este considerată ca având un caracter vădit intenționat, mai ales atunci când este făcută în schimbul unei sume de bani sau al unor servicii echivalente;

c) *spoturile publicitare izolate* sunt cele spoturi publicitare difuzate, în mod singular, de obicei într-un moment de tensiune dramatică a programului în care sunt inserate. Aceste spoturi au un caracter aparte, făcând excepție de la regulile obligatorii privind forma de prezentare a publicității.

B. Articolul 1 punctul 2 din anexa la decizie se completează cu următorul alineat:

„Publicitatea, de orice fel, trebuie să conțină explicit informația — vizuală și/sau acustică — prin care să se poată identifica, în mod clar și fără echivoc, obiectul său (produsul sau serviciul căruia i se face publicitate). În caz contrar, aceasta este considerată ca fiind publicitate mascată.“

C. Articolul 1 punctul 5 din anexa la decizie va avea următorul cuprins:

„5. Publicitatea trebuie:

- să nu conțină manifestări obscene, contrare bunelor moravuri;
- să nu aducă prejudicii demnității, onoarei și vieții particulare a persoanei;
- să nu incite la violență, ură națională, rasială, de clasă sau religioasă, ori să includă discriminări bazate pe considerente de rasă, sex sau naționalitate;
- să nu stimuleze comportamente care ar putea aduce prejudicii sănătății și siguranței personale;
- să nu încurajeze comportamente care ar putea produce prejudicii protecției mediului înconjurător.“

D. Articolul 3 punctul 1 din anexa la decizie se completează cu următorul alineat:

„Fac excepție de la prevederile alineatului precedent spoturile publicitare izolate, pentru care este obligatorie însă separarea lor de programul în care sunt inserate, prin realizarea unor ecrane neutre cu o durată de minimum o secundă.“

E. Articolul 4 punctul 5 din anexa la decizie va avea următorul cuprins:

„5. Publicitatea nu poate fi inserată în difuzarea servici-

Emisiunile de știri, programele de actualități, documentarele, emisiunile religioase și emisiunile pentru copii, a căror durată programată este mai mică de 30 de minute, nu pot fi întrerupte de publicitate. Când aceste emisiuni au o durată programată de minimum 30 de minute se aplică dispozițiile paragrafelor precedente.”

Art. 2. — Prevederile art. 1 al prezentei decizii devin parte integrantă a Deciziei Consiliului Național al Audiovizualului nr. 105 din 22 iulie 1993, iar nerespectarea lor atrage sancțiunile prevăzute de lege.

Art. 3. — Prezenta decizie intră în vigoare la data publicării ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE CONSILIULUI NAȚIONAL AL AUDIOVIZUALULUI,
MIRCEA SORIN MOLDOVAN

București, 24 iunie 1997.

Nr. 71.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.

